

Arrest

nr. 312 431 van 3 september 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten Robin DUYCK en Jan KEMPINAIRE
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van “*de beslissing van 29 augustus 2024 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van een verzoek tot opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten*” en van “*de beslissing van 30 augustus 2024 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van een verzoek tot opheffing of opschorting van het aan verzoeker op 5 mei 2024 opgelegde inreisverbod*”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten R. DUYCK en J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en verblijft reeds geruime tijd in België.

1.2. Op 2 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker diende geen beroep in tegen voormeld bevel.

1.3. Op 5 mei 2024 werd verzoeker aangehouden omwille van het feit dat hij geseind stond voor een Salduz IV verhoor. Ten aanzien van verzoeker werden meerdere pv's opgesteld wegens bedreiging met de dood, belaging en afpersing. Diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tevens werd ten aanzien van hem diezelfde dag een inreisverbod gedurende drie jaar (bijlage 13sexies) opgelegd.

De door verzoeker ingestelde vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te horen bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd bij arrest nr. 306 816 van 20 mei 2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen wegens laattijdigheid.

Tegen het inreisverbod van 5 mei 2024 werd geen vordering tot schorsing, al dan niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid, noch een beroep tot nietigverklaring ingediend.

1.4. Op 18 juni 2024 verzocht verzoeker vanuit het Centrum voor Illegalen te Steenokkerzeel om internationale bescherming.

Op 9 juli 2024 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 29 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Tegen dit bevel werd geen beroep ingediend.

1.6. Nadat verzoeker op 26 augustus 2024 in kennis wordt gesteld van de datum van repatriëring, zijnde 3 september 2024, verzocht hij om "de opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten". De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 augustus 2024 volgende beslissing:

"Mijnheer,

Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden : Mijnheer E. M., B. wordt de toegang tot het gehele Schengengebied verboden voor een periode van drie jaar (Bijlage 13 sexies). Dit document is op 05.05.2024 afgegeven en op 05.05.2024 ter kennis gebracht.

Hoogachtend,

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"

Dit is de eerste thans bestreden beslissing.

1.7. Op 29 augustus 2024 verzocht verzoeker om de opheffing, minstens de opschorting van het inreisverbod van 5 mei 2024 op grond van artikel 74/12, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van humanitaire redenen. Op 30 augustus 2024 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de voormelde aanvraag niet in overweging. Dit is de tweede thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Meester,

Met verwijzing naar uw aanvraag van 30.08.2024 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 05.05.2024 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist de aanvraag tot intrekking van dit inreisverbod krachtens artikel 74/12 niet in overweging te nemen.

Daar de betrokkene immers niet het bewijs levert dat hij het nationale grondgebied, heeft verlaten, en dat hij zich dus heeft gehouden aan de beslissing tot verwijdering, sinds de afgifte van zijn inreisverbod, voldoet deze aanvraag niet aan artikel 74/12 van de wet en kan ze dus niet in overweging worden genomen.

De betrokkene heeft de volgende processen-verbaal van de politie, opgesteld te zijnen laste, ontvangen:

Het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, waarbij meerdere pv's ten aanzien van betrokkene werden opgesteld wegens bedreiging met de dood, belaging en afpersing, een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen

toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, §34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Het inreisverbod van 3 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 05.05.2024 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst.

Tegen deze beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980. (...)"

2. Over de onontvankelijkheid van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de schorsing te horen bevelen van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de weigering tot inoverwegingneming van het verzoek tot intrekking, dan wel opheffing of opschorting van het aan verzoeker op 5 mei 2024 opgelegde inreisverbod, om de volgende redenen:

2.1. Artikel 39/82, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]"

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad:

*"- annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).*

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4, van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl.St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid., p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

2.2. In het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof ter zake nog het volgende gesteld:

“B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod. Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering.

Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan. Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

2.3. Aangezien op grond van het geheel van wat voorafgaat niet op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een inreisverbod kan worden ingesteld is ook de onderhavige vordering, in zoverre gericht tegen de niet in overwegneming van een verzoek tot intrekking, opheffing dan wel opschorting van een inreisverbod onontvankelijk.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg niet-ontvankelijk in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het inreisverbod van 5 mei 2024 vergezeld ging van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van diezelfde dag en dat de Raad de hiertegen ingestelde vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging hiervan te horen bevelen bij arrest nr. 306 816 van 20 mei 2024 heeft verworpen wegens laattijdigheid.

3. Over het uiterst dringend karakter van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de schorsing te horen bevelen van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Wat het uiterst dringend karakter betreft, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op het gegeven dat hij het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder nu hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats of ter beschikking is gesteld van de regering. Zijn repatriërvlucht is voorzien op 3 september 2024.

In casu dient de Raad vast te stellen dat hoewel verzoeker wordt vastgehouden en een repatriëring imminent is, deze vasthouding en imminente repatriëring een juridische grond vinden in de, volgens de verklaringen ter

terechtstelling van de voor verzoeker aanwezige raadsman, op 27 juli 2024 genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die dezelfde dag ter kennis is gebracht. Deze beslissing is evenwel, bij het sluiten der debatten in huidige zaak, niet aangevochten bij de Raad middels de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid of anderszins. Ter terechtzitting geeft de voor verzoeker aanwezige raadsman aan dat geen beroep tot nietigverklaring noch een vordering tot schorsing, al dan niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid, tegen voormeld bevel van 27 juli 2024 werd ingesteld. Het spoedeisend karakter dat verzoeker in huidige vordering aanvoert vloeit dan ook niet voort uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 augustus 2024 waarin geen gevolg wordt gegeven aan *“de vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten”*, zijnde in wezen de vraag *“tot opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten”* zoals door verzoeker ingediend op 28 augustus 2024, na kennisneming op 26 augustus 2024 van de voorziene repatriëringsdatum van 3 september 2024.

De vaststelling dringt zich op dat het eventuele spoedeisende karakter dat ontstaat bij huidige vordering, in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing en daargelaten de vraag, met inachtneming van onder meer het gestelde onder punt 2.1. van onderhavig arrest, of deze beslissing kan worden aangevochten in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is te wijten aan het eigen nalaten van verzoeker, nu hij – niettegenstaande zijn vasthouding sinds 5 mei 2024 en hij geen gevolg gaf aan reeds eerder geplande pogingen tot verwijdering op 3 en 18 juni 2024 – naliet in rechte en volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid die hem ter beschikking staat op te komen tegen de verwijderingsmaatregel die dit spoedeisend karakter veroorzaakt. Hij houdt aldus zelf het spoedeisend karakter in stand.

Ter volledigheid merkt de Raad op dat tegen het eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 mei 2024 wel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend, maar dat de Raad deze vordering wegens laattijdigheid verwierp bij arrest nr. 306 816 van 20 mei 2024.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift nog aan dat het ontvangstbewijs inzake zijn huwelijk dateert van 28 augustus 2024 en dus van vóór de eerste bestreden beslissing van 29 augustus 2024, zodat een *“eerder beroep op grond van de - eindelijk formeel opgestarte - huwelijksprocedure niet mogelijk was”*. De Raad merkt in dit verband op dat uit zowel het laatste bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2024 als uit het eerdere bevel van 5 mei 2024 blijkt dat verzoeker, ondanks de voorgehouden opening van het huwelijksdossier in 2022, op 20 februari 2024 afstand deed van het voorgenomen huwelijk, wat steun vindt in de stukken van het administratief dossier, en dat hij verklaarde ondertussen niet nog een partner in België te hebben. Verder stelt de Raad vast dat het verzoeker vrij stond eerder het ontvangstbewijs aan te vragen en dit pas aanvroeg na kennisname op 26 augustus 2024 van de geplande repatriëringsdatum van 3 september 2024. Bovendien en bovenal herhaalt de Raad dat verzoeker het laatste bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2024 niet heeft aangevochten zodat dit dan ook uitvoerbaar is en dat ook het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2024 uitvoerbaar is. Het uiterst dringend karakter bij de huidige vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt dan ook niet aangenomen, nu het spoedeisend karakter voortvloeit uit het eigen nalaten van verzoeker.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. CARMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. CARMEN

V. SERBRUYNS